Đoản văn

Tác giả : Lư Thắng Ngạn
Dịch giả : Dương Đình Hỷ

I- Lưu Kim Đỗ nói thế.

-Tôi không phải là đệ tử của tôn sư.
-A !
-Nhưng nay tôi là đệ tử.
-A !
-Tôi là kiện tướng của đội tuyển bóng đá quốc gia của Mã Lai Á.
-Rồi sao ?
-Tôi ngẫu nhiên có tượng Liên Hoa đồng tử của tôn sư mang về nhà.
-Về sau làm sao ?
-Đêm đó tôi mộng thấy tôn sư tới, nắm vào eo tôi.
-Có tốt không ?
-Hôm sau tỉnh dậy, eo rất tốt, 2 ngày sau đi đá bóng, như điện chạm vào eo, tối đó tôi lại mộng thấy tôn sư nắm vào eo, cảm giác rất tốt. Do đó tôi tới đây xin quy y tôn sư.
-Đó đều là Bồ tát bảo hộ, rất kỳ diệu. Tôi rất phổ thông. Tại chỗ có nhiều đồng môn, nói những chuyện cảm ứng kỳ diệu, họ đối với tôi rất kính ngưỡng. Tôi rất bình phàm, chỉ làm công việc của tôi trừ bỏ mọi vọng tưởng. Buổi sáng tôi viết lách, tu hành; buổi trưa vận động, nghỉ ngơi; buổi chiều tu khí. Đó là công việc mỗi ngày của tôi. Không có hưởng thụ, không tìm kiếm lợi ích, không chấp trước, mở rộng tông phái, không cần độ nhiều chúng sanh, không lãnh đạo cái gì, không có kế hoạch cho tương lai, sống theo quy luật, chân tâm, thành ý, cố gắng nhưng không cần hồi báo. Tự nhiên tới, tự nhiên đi. Về phương diện này tôi rất siêu nhiên.

Tôi cuối cùng nhận rằng : Trong thế giới này tôi không có cầu mong gì cả, cứ theo tự nhiên mà thôi.

II- Hoàng Gia Trình.

Hoàng Gia Trình ở Tân Gia Ba nói ông sinh ra và lớn lên ở Mã Lai, đi học ở Tân Gia Ba, học xong, làm việc ở Tân Gia Ba. Ông là đồng đạo ở Lôi Tạng tự, Sư tử thành. Hoán nhiệm tổ văn chương. Ông cảm thấy khó khăn khi viết văn. Một hôm ông mơ thấy tôn sư. Lư tôn sư ghé tai ông bảo :

-Đem hết sức tống chữ hống ra.

Ông thấy chữ hống ở khắp hư không, ông thâu chữ hống vào người, sáng tỉnh dậy văn chương lai láng.

Lành thay đó là pháp chữ hống.

Tôi nhớ trong văn học Trung Hoa, Nam sử viết rằng Giang Yêm vốn không biết viết văn, một hôm mộng thấy Quách Phát cho ông một cây bút, từ đó ông viết văn chương, rất có tiếng tăm. Sau nhiều năm ông lại mộng thấy Quách Phác đòi lại cây bút. Từ đó Giang Yêm cạn lời không viết được nữa. Do chuyện này có 2 thành ngữ : Giang lang tái tận và mộng bút sinh hoa.

Có người hỏi tôi :

-Lư tôn sư, ông viết hơn 254 cuốn sách, linh cảm từ đâu ra ?

-Trong khoảng trời đất tự có linh cảm.

-Rất hàm hồ !

-Hàm hồ là linh cảm.

-Gió đến, gió đi,đến đi tự như, tự tại, ảo bút sinh hoa.

-Sao tôn sư có lực đó ?

-Cảm giác độ chúng sanh.

-Độ chúng sanh làm sao ?

-Thở ra lại hít vào. Luân hồi và Niết bàn là một.

III- Ai hiểu được Âm Dương pháp ?

Tôi ngồi trên pháp tọa bỗng nhiên ngâm một bài kệ :

Cửu thiên huyền nữ, Hoàng Thạch Công
Âm dương chỉ tải lưu chuyển thông
Nếu có người hiểu Âm Dương pháp
Đâu buồn trời đất chẳng tương thông ?

Thế nào là Âm Dương pháp ? Trời là dương, đất là âm.
Núi là dương ; biển , sông là âm
Nam là dương, nữ là âm
Buổi sáng là dương, buổi chiều là âm
Nhô lên là dương, thụt xuống là âm
Lửa là dương, nước là âm
Động là dương, tĩnh là âm
Người phát hiện âm dương đầu tiên là Phục Hi, ông vẽ bát quái.

Gạch liền là dương
Gạch đứt là âm - -

Sau đó Văn Vương, Chu Công, Khổng tử đều là âm dương gia. Cửu Thiên huyền nữ là âm, Hoàng Thạch Công là dương.

Ngày nay điện tử cũng phân làm dương điện tử và âm điện tử. Vô cực sinh thái cực, thái cực phân lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tam tài, tam tài biến tứ chính, tứ chính biến ngũ hành, ngũ hành biến lục độ, lục độ biến thất kỳ, thất kỳ hóa bát quái, bát quái phân cửu cung, cửu cung sinh thập toàn.

Lưu bố nhân gian là luân hồi, tu hành trở về hư là vô cực. Có người đem bài kệ trên viết thành :

Cửu Thiên huyền nữ, Hoàng Thạch Công
Âm dương chỉ tại chuyển lưu thông
Nếu có người hiểu Âm Dương pháp
Đâu buồn gái đẹp chẳng tương phùng.

Ha ! Ha ! Ha !
Tôi nghĩ một lúc, thấy trong đó quả nhiên có đạo lý.
-Song thân pháp
-Phòng trung thuật
-Tánh lực phái.

là giảng thái cực. Khi âm bằng dương là thái cực. Âm dương hợp nhất là trở về vô cực. Các pháp này được coi là dâm ô, là bí mật. (loài người vốn không biết bản chất của mình).

Làm chuyện dâm ô thì gọi là dâm ô sao bảo là thanh tịnh ? Nếu bạn hiểu âm dương thì biết sinh là dương, tử là âm. Nếu biết sinh tử thì giải

thoát khỏi luân hồi. Lúc đó không ở trong âm, dương mà vượt qua âm dương, bạn không là âm, cũng không là dương, bạn đạt tới giải thoát, khai ngộ.

IV- Đới nghiệp vãng sanh hay tiêu nghiệp vãng sanh ?

Lâu lắm về trước có 2 phái tranh luận dựa vào kinh điển và kinh nghiệm. Một phái nói Tây phương thế giới lúc lâm chung chỉ cần niệm Phật nhất tâm bất loạn là tới. Phía kia bảo không được, nghiệp chướng chưa tiêu, mang theo chả là làm ô uế tĩnh thổ sao ?

-Tịnh độ dễ làm, tiêu nghiệp dễ làm sao ?

-Phật pháp bình đẳng, không có khó, dễ. Chúng sinh thấy dễ, còn ai tu khó đây ?

-Phật A Di Đà rất từ bi, cho nên có pháp tu Tịnh độ.

-Là Phật khác lại chẳng từ bi sao ?

-Tịnh độ không cần tiêu nghiệp, niệm Phật là tiêu nghiệp rồi. Tâm tĩnh 10 niệm là tới Tây phương.

-Trước phải tu Đạo, rồi hành đạo, thấy đạo, lại tu đạo, cuối cùng mới thấy đạo, không phải đi một bước là lên trời.

-Trong lịch sử có nhiều tổ sư cuối cùng cũng quay về Tịnh độ như mua rau đến chợ rao, còn muốn Phật học viện hay Niệm Phật đường ?

-Nếu nghiệp chướng tự tiêu, còn nói gì Phật pháp nữa ?

Nói chung 2 phái tranh luận chỉ là vấn đề tiêu nghiệp vãng sanh hay đới nghiệp vãng sanh.

Có người hỏi tôi cái nào đúng. Tôi trả lời :

-Cái nào cũng đúng cả.

-2 cái khác nhau sao cùng đúng được ?

-Nghiệp chướng về nghiệp chướng, vãng sanh về vãng sanh.

-Nói sao đây ?

-Khí về khí, thổ về thổ.

-Đó chẳng phải là tiêu nghiệp sao ?

-Nghiệp chướng với người như bóng theo hình, người chẳng có thì bóng ở đâu ?

-Chẳng là nghiệp theo thân sao ?

-Không có người còn có nghiệp sao ?

(Câu nói này mọi người hãy suy nghĩ, có huyền cơ trong đó, có nhiều huyền cơ, huyền cơ lắm lắm).

V- Không tăng không giảm độ chúng sanh.

Tôi kể một chuyện ngày trước : rất nhiều ngày tháng trước Bồ tát Quán Thế Âm muốn biết mình đã độ được bao nhiêu chúng sanh. Ngài tính toán rồi phát hiện ra rằng : chúng sanh được độ không tăng cũng như không giảm. Sự thực đã chứng minh, Ngài đã phí bao công sức, nhiều năm từ bi ứng hóa, toàn là uổng công. Ngài kinh hãi : do đó từ bỏ lời nguyện không độ chúng sanh nữa. Bồ tát Quán Thế Âm vì bỏ lời thệ nghuyện nên đầu bị phá làm 3, óc bị phân thành 8, thân bị phân thành nhiều mảnh. Phật A Di Đà biết chuyện này vội đến cứu học trò. Ngài chắp các mảnh vụn lại thổi phù một cái : Bồ tát Quán Thế Âm sống lại, biến thành Bồ tát Quán Thế Âm ngàn mắt, ngàn tay.

Chuyện trên mọi người hãy suy nghĩ.

Có người hỏi tôi :

-Lư tôn sư, ông có độ người không ?

-Có.

-Độ bao nhiêu người ?

-Không ai cả.

-Nếu không có, sao nói độ ?

-Vì không có, không có người được độ, nên gọi là độ.

-Không hiểu.

-Gọi người hiểu đến.

-Địa Tạng vương Bồ tát có nguyện địa ngục không người ngài mới thành Phật có không ?

-Có.

-Địa ngục đã trống chưa ?

-Chưa.

-Vậy Địa Tạng vương không thành Phật ?

-Thành.

-Đó chẳng phải là mâu thuẫn sao ?

-Gọi người hiểu tới.

-Người hiểu là thế nào ?

-Người khai ngộ.

Trong chương này tôi giảng cho mọi người thế nào là khai ngộ, khai ngộ là lấy ảo độ ảo, không tăng không giảm.

VI- Bạn có tin họa, phúc không ?

Có người hỏi :

Lư tôn sư, ông có tin họa, phước không ?

-Có.

-Vì sao tin ?

-Vì có nhân quả, trồng đậu được đậu, trồng dưa được dưa, trồng hoa được hoa, trồng cỏ được cỏ.

-Vậy tôn sư có tin vận mạng không ?

-Không tin.

-Đó chẳng phải là mâu thuẫn sao ?

-Không mâu thuẫn.

-Tại sao ?

-Liễu phàm lời giáo huấn thứ 4 nói : vận mạng có thể thay đổi, chỉ cần làm thiện thì việc sẽ chuyển tốt.

-Vậy tôn sư tin hay không tin ?

-Tin và không tin.

-Sao lại vậy ?

-Lão tử nói : Họa phước hỗ tương chuyển hóa.

-Tôn sư thấy họa, phúc thế nào ?

-Tốt tôi không vui, họa tôi không lo sầu, phúc tôi không vui mừng.

-Tại sao ?

-Đời người chỉ xoay vòng, lên voi xuống chó, vừa tốt vừa xấu, trong phúc có họa, trong họa có phúc, thấy nhiều thì thấy là tự nhiên.

-Làm sao đối phó ?

-Tùy thuận nhưng siêu việt. Người thấy tốt nhưng tôi thấy xấu, người thấy họa, nhưng tôi thấy phúc, hành giả vẫn tự tại.

-Xin tôn sư cho một ví dụ.

-Tổng thống Trần Thủy Biển, làm tổng thống không phải là tốt, bị tù không phải là xấu.

-Tôn sư dạy chúng đệ tử cái gì ?

-Từ giáo pháp của Phật dù tốt xấu không khởi tâm phân biệt. Dù ở trong hoàn cảnh nào cũng giữ tâm tự tại, tự nhiên, tường hòa.

VII- Biết nói gì đây ?

Hôm đó 12/3/2016 ở Lôi Tạng tự, Đài Loan, tôi lên pháp tòa nói pháp. Tôi nói phép dưỡng sinh rồi trường thọ. Nói dưỡng sinh là nói tu hành. Dưỡng sinh có ngoại dưỡng sinh và nội dưỡng sinh : không tham, không sân, không si, không hỉ, không nộ, không buồn, không vui, không đố kỵ, không chấp. Sau chuyển sang nói đoản và trường thọ, sao cũng được miễn là tốt thôi, không kể hoàn cảnh, ý ngoại. Coi mình như hư không. Không có mục phiêu, không có dự tính về tương lai, tự mình có bệnh thần kinh, tôi có bị điên không ? Ha ! Ha ! Cứ nói loạn đi. Tôi tự mình cảm thấy mình nói lung tung cái gì đâu ? Vì sao mình sống, sống để làm gì cũng không biết. Nói xong, xuống pháp tọa. Tôi có cảm giác người nói pháp không biết mình nói cái gì, người nghe pháp cũng không biết người nói pháp nói gì. Không nói làm sao niệm Phật, quán niệm, làm sao tạo thủ ấn, niệm chú, nhập định, cũng không giảng Đại Viên mãn pháp. Chuyện gì xẩy ra hôm ấy ? Tôi nghĩ không có người nói, không có người nghe và cũng không có gì gọi là Phật pháp. Đó là sự khai ngộ tối cao. Tôi hiểu, chư đệ tử có hiểu không ? Không có gì để được, để học, để nói. Hãy suy nghĩ về câu nói này : có một người bỏ hết sự đời, theo tôn sư, chẳng hoàn thành cái gì, cũng chẳng thành tựu. Tôi nói :

Người này rất hoàn mỹ. Một người khác cũng bỏ hết sự đời theo tôn sư, xây nhiều chùa chiền, độ hóa nhiều người, có địa vị lớn, thành tựu tương đối lớn. Tôi nói hãy còn thiếu một điểm.

VIII- Thời đại điện tử đã tới.

Mấy năm gần đây điện thoại cầm tay đã trở thành biểu tượng của thời đại. Người theo máy chuyển. Người, máy hợp nhất. Còn có điện bàn, điện não. Dù làm nghề gì, cơ hồ đều dùng máy điện toán. Thời đại điện tử đã tới rồi. Lúc trước tôi đọc sách đều là sách giấy. Muốn đọc sách thì mua sách, mượn sách ở nhà cho thuê truyện hay ra thư viện

đọc. Khi ra phố tôi thường ghé các hiệu sách. Tôi mỗi ngày đều viết sách, đọc sách. Đó là tập quán của tôi, nếu không 254 cuốn sách tôi viết từ đâu ra ? Có một ngày có người hỏi tôi :

-Lư tôn sư, ông dùng tay viết sách sao ?

-Đúng.

-Người ngày nay dùng máy điện toán để viết như . . .

-Tôi lạc hậu rồi, thực sự lạc hậu rồi, tôi dùng tay để viết sách.

Các đệ tử đều biết tôi không có điện thoại cầm tay, không điện bàn, không có máy tính, ngay cả lên mạng tôi cũng không biết. Tôi bị người cười :

-Lư tôn sư là người nguyên thủy.

Tôi đương nhiên là biết, sách giấy dần dần bị đào thải. Và sách điện tử được người thời đại ưa chuộng.

Các thư cục sẽ đóng cửa. Điện tử sẽ phổ biến khắp thế giới. Nhưng tôi rất hoài nghi : nhìn lâu vào sách điện tử có tốt không ? Tôi nhận rằng sách điện tử có mặt tốt, nhưng cũng có mặt xấu, rất nhiều, rất nhiều. Nói tóm lại tôi thích sách giấy để bảo vệ thị giác. Tôi không dùng điện thoại cầm tay vì sao ? để tâm hư tĩnh, chuyên tâm hướng về nước Phật, thế giới không dục, ngộ đạo vô vi. Tôi thích không ham muốn, vô sự, ít nghĩ ngợi (vô tâm , vô niệm).

IX- Một quả tần.

Nữ sĩ Liên Hoa Siêu Hà bảo tôi biết bà kết hôn với Liên Hoa Vĩ Bằng nhiều năm mà không có con, chả có tin tức gì. Bà đã thử nhiều phương pháp như sinh sản trong ống nghiệm . . . đều thất bại. Chỉ có quay về với Thần linh, một lòng cầu có con. Bà uống tro hương, chủ sự miếu mang một bát nước lớn, khuấy một lượng lớn tro vào, niệm chú và kêu bà uống. Bà không muốn uống vì quá nồng, nhưng vì muốn có con nên cố uống nhưng vẫn thất bại.

Về sau bà quy y với Lư Thắng Ngạn. Vì ở ngoại quốc, mỗi ngày bà đọc Thượng sư tâm chú, Cao vương kinh, van cầu có con. Lời cầu xin của Liên Hoa Siêu Hà rất chân thành, vì bố mẹ chồng muốn có cháu để bế, áp lực rất lớn. Một hôm mộng thấy Lư tôn sư đến nhà cho một quả tần. Bà không muốn ăn.

-Ăn đi sẽ có con.

Bà muốn có con liền ăn. Không lâu, kỳ quái là bà mang thai. Ngày 13/3/2013 bà sinh một bé gái đặt tên là Trịnh Tố Quân, cũng là Liên Hoa Tố Quân, hiện tại đã 3 tuổi. Bà đặc biệt bay tới Đài Loan cám ơn tôi. Ngày tôi gặp bà cũng đặc biệt là ngày 13/3/2016 thật là xảo hợp. Nhưng ở nơi bà sống người ta có tập quán trọng nam, khinh nữ nên cha mẹ chồng muốn bà sinh một cháu trai. Nên bà chỉ còn cách bay tới Đài Loan, xin tôn sư cho một cháu trai phúc đức, trí tuệ. Tôi nghe rồi cười ha hả.

-Được ! tôi cấp cho bà một cháu trai như nguyện ước.

Tôi bảo cho mọi người biết tu hành phải đạt tới cảnh giới không thì mới thỏa mãn được cái có của chúng sinh. Do không tới hữu.

X- Như điện truyền.

Ngày 28/2/2016 trong pháp hội đại ảo hóa mạng kim cương, tôi bỗng nhiên được khải thị : lập tức giải trừ bệnh nghiệp của đại chúng. Do đó tôi tuyên bố :

-Niệm đại ảo hóa mạng kim cương chú, ngũ phân đồng một hội giải trừ bệnh nghiệp, (mời các đệ tử để tay vào chỗ đau) kết quả cảm ứng xuất hiện, Liên Hoa Thúy Lan nói :

-Vì vô ý, ngón tay cái bị cắt, sau khi giải phẫu về, ngón tay cái không gập lại được. Nghe Lư tôn sư nói, bèn nắm lấy ngón tay cái. Tôi thấy một luồng nhiệt chạy qua ngón tay cái, huyết dịch tuần hoàn, ngón tay cái đã được hồi phục.

Cô khóc thất thanh :

-Trời ạ ! Thật không thể nghĩ bàn.

Liên Hoa Vĩ Sơn nói :

-Ba năm trước tôi đi xe máy bị người xô trúng, gân bị đứt sao đó, chân không có sức, đi phải lê chân đi. Tuyệt vọng, có lẽ cả đời phải như vậy. Nghe tôn sư nói, tôi đặt tay lên chân : như một luồng nhiệt lực chẩy qua, cơ hồ cả chân chấn động, tôi rất kinh sợ. Khi niệm chú xong, tôi đứng dậy, đi lại như thường.

Liên Hoa Vĩ Sơn hướng Lư tôn sư vái 3 vái.

Trời ạ ! Là thần tích.

Còn có Liên Hoa Lệ Trân, Liên Hoa Dục Khánh . . . cùng có cảm ứng. Còn có nhiều người khác nữa có cảm ứng, không thể tả siết. Có một người không nghe nói Lư tôn sư có thể trị bệnh nghiệp vì đi ra nhà vệ sinh. Khi về ông thấy trên bầu trời vạn tượng, có nhiều tia sáng bố trí bao phủ cả hội trường, ông rất kinh sợ. Về sau ông biết đó là do chú giải trừ bệnh nghiệp. Tôi muốn bảo cho mọi người biết Phật pháp là vĩnh hằng, hữu hình là vô thường, tương lai sẽ bị hủy diệt. Trị bệnh chỉ là giải trừ bệnh nghiệp nhất thời, như trăng trong nước. Chỉ là làm tăng cường tín tâm, mọi người có hiểu không ?

XI- Liên Đăng pháp sư.

Liện Đăng pháp sư nửa năm sống ở Gia Nã Đại, nửa năm sống ở Hương Cảng. Ở Hương Cảng ông trụ trì Thiện Khánh Phật đường. Ông nói :

-Trong pháp hội Đại ảo hóa mạng Kim Cương, Lư tôn sư bỗng nhiên tuyên bố, khi niệm chú sẽ phát hiện pháp lực, khiến tín chúng được gia trì, khiến những đau đớn về bệnh tật sẽ được giải trừ.

Liên Đăng pháp sư có 4 cái mụn. Một ở cổ, một ở cánh tay phải, một ở eo, một ở trong người. Lư tôn sư bảo hãy đặt tay lên chỗ đau. Ông đặt một tay lên cổ, một tay trên tay phải. Không còn tay để đặt trên eo, còn mụn trong người thì ông quán tưởng. Pháp hội kết thúc ông cũng chẳng thấy gì.

Trong một lần đi tắm, ông thấy mụn ở cổ và tay đều đã biến mất, mụn ở eo vẫn còn nhưng nhỏ đi. Mụn trong người không biết có biến mất không, nhưng ông không phải đi tiểu nhiều lần như trước nữa.

-Oa ! Cảm tạ tôn sư.

-Sao ông không viết ra ?

-Tôi không biết nên viết ra thế nào .

-Cứ viết đi.

-Mụn ở eo đi đâu ?

-Dùng tự mình tu trì làm tiêu trừ. Dùng Giao Trì kim mẫu trừ ung thư pháp.

-Tôi thường niệm.

Có người hỏi :

-Làm sao trừ bệnh ung thư ?

-Tại pháp hội Đại ảo hóa mạng Kim Cương, bản tôn bản sư Phật A Đạt Nhĩ Mã Phật hạ giáng. Mọi người đều được hưởng sự gia trì mà từ trước chưa từng thấy. Có người thấy pháp truyền qua người như điện giật, có người cảm ứng như có một giòng nhiệt lực, có người rung động toàn thân, có người tiến vào định. Đó là cái gì vô hình, vô sắc, vô tướng có thể sinh ra kỳ tích, đem Phật lực, pháp vương lực, chúng sinh tâm lực, kết hợp lại sản sinh sự biến hóa hoàn mỹ.

XII- Tôi bị phản bội.

Mấy năm gần đây tôi có cảm giác bị phản bội. Có người chế tạo ấn Lư Thắng Ngạn, cả 100 ngàn cái bán cho người. Tôi thực không rõ bán ấn Lư Thắng Ngạn có công dụng gì ? Ấn này có thể khu tà, trị quỷ, tiền tài, đem lại vinh hoa phú quý ? Xin mọi người cho tôi biết : bán ấn của tôi làm gì, làm bùa hộ thân sao ? Có một người bắt chước rất giỏi ấn Lư Thắng Ngạn. Do đó bán áo có đóng ấn Lư Thắng Ngạn trên áo, tượng Phật, pháp khí, lệnh lạc . . . Dĩ nhiên có cả huyền thoại tín vật, truyền cái gì ? Vì việc này chỉ là lừa dối chúng sanh, vì danh lợi không phải sao ? Ngay cả giới y, thiền y tôi tặng cho ông ta. Mẹ ơi ! Tổ mẫu ơi ! Trời ạ ! Tôi bị bán sạch. Chân Phật tông có giấy vàng mã, nhiều người mua giấy này mong tôi đề tên. Giấy vàng có nhiều loại, các pháp đường tự chế, hầu hết đều đề tên tôi. Ai đến tôi đều không từ chối, nhưng cũng có giấy vàng giả. Có giấy vàng đốt cho trời, đất, quỷ thần. Tôi bị phản bội triệt để. Lại có một người tôi hoàn toàn không biết, ông ta bán Đại Viên mãn quán đỉnh của tôi. Ông ta thâu tiền còn tôi quán đỉnh từ xa. Trời ạ ! Có thể quán đỉnh từ xa sao, đó là Vô thượng đại pháp, tối cao pháp, người thọ pháp, vạn người không có một. Thật không thể tùy tiện. Mọi người đừng bị lừa tiền. Tôi bảo cho mọi người biết tôi chỉ là một người hoằng pháp, và giáo hóa chúng sanh, chỉ đơn giản vậy thôi. Tôi đương nhiên biết, đây là nhân gian, rất phức tạp. Các bạn cứ theo Lư tôn

sư tu hành : đó là chính đạo. Nếu theo tên tôi mà kiếm lợi lộc thì đó chẳng phải là Đạo.

XIII- Truyền kỳ của một người bình thường.

Một người nào đó đi taxi đến bệnh viện để giải phẫu một ung bướu tại gáy. Ông ấy đi ngang qua quãng trường Tự do. Gặp lúc Lư tôn sư đang đọc chú Đại ảo hóa mạng Kim Cương. Ông cảm thấy như có một dòng điện truyền vào thân từ đỉnh đầu, toàn thân như nóng lên. Tới bệnh viện, bác sĩ kiểm tra lại, trước khi giải phẫu. Đột nhiên bác sĩ nói :

-Bướu của ông đã biến mất rồi, không cần phải giải phẫu nữa.

-Không thể nào, tôi không tin.

-Đúng là không thể nào, nhưng không còn thấy bướu nữa.

Do đó ông hồi tưởng lại khi đi qua quãng trường Tự do nghe thấy câu chú :

Ông ! Biệt tạc. Trác Đại. Ma ha ta. Tế Lợi. Xích lỗ bạt. Hồng phi.

Lúc đó tòan thân như bị điện giật, chính lúc đó ung bướu biến mất, thật là kỳ lạ. Chuyện này đến tai tôi, tôi cũng cảm thấy kỳ lạ. Người đó không phải là đệ tử của Chân Phật tông, cũng không đến tham dự pháp hội, chỉ đi ngang qua, nghe được câu chú. Tôi muốn nói Phật là Y vương, Ngài trị bệnh không phân biệt tôi, anh, nó, nam nữ, già trẻ, phú quý hay bần tiện, xấu đẹp, tất cả đều bình đẳng, không phân biệt. Tôi bảo cho mọi người hãy tiếp thụ hoan lạc như thống khổ, mất mát như nhận được, danh vọng như khinh bỉ, phú quý như bần cùng, khỏe mạnh như ốm đau. Những cái này thay đổi nhau. Mọi người hiểu không ?